

Cauza C-385/09

Nidera Handelscompagnie BV

împotriva

**Valstybinė mokesčių inspekcija prie Lietuvos
Respublikos finansų ministerijos**

(cerere de pronunțare a unei hotărâri
preliminare formulată de Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos
Respublikos vyriausybės)

„Directiva 2006/112/CE — Drept de deducere a TVA-ului achitat în amonte —
Reglementare națională care exclude dreptul de deducere pentru bunurile revândute
înainte de identificarea persoanei plătitoare de TVA”

Hotărârea Curții (Camera a treia) din 21 octombrie 2010 . . . . . I - 10388

Sumarul hotărârii

1. *Întrebări preliminare — Sesizarea Curții — Instanță națională în sensul articolului 234 CE — Noțiune (art. 234 CE)*
2. *Dispoziții fiscale — Armonizarea legislațiilor — Impozite pe cifra de afaceri — Sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată — Deducerea taxei achitate în amonte — Obligațiile persoanei impozabile (Directiva 2006/112 a Consiliului)*

1. Pentru a aprecia dacă un organism de trimitere are trăsăturile unei „instanțe” în sensul articolului 234 CE, Curtea ia în considerare un ansamblu de elemente, precum originea legală a organului, caracterul său permanent, caracterul obligatoriu al competenței sale, natura contradictorie a procedurii, aplicarea de către organ a normelor de drept, precum și independența acestuia.

Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos vyriausybės (Comisia pentru Litigii Fiscale din Lituania), care are misiunea să examineze în mod imparțial acțiunile contribuabililor în materie fiscală și să adopte decizii legale și motivate, îndeplinește aceste criterii.

(a se vedea punctele 35, 36 și 40)

2. Directiva 2006/112 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată trebuie interpretată în sensul că se opune ca o persoană plătitoare de taxă pe valoarea adăugată care îndeplinește condițiile de fond pentru deducerea acestei taxe, conform dispozițiilor directivei menționate, și care se identifică în scopuri de TVA într-un termen rezonabil de la efectuarea operațiunilor care dau naștere dreptului

de deducere să poată fi privată de posibilitatea de exercitare a acestui drept printr-o legislație națională care interzice deducerea taxei pe valoarea adăugată achitate cu ocazia cumpărării unor bunuri, în cazul în care această persoană impozabilă nu s-ar fi identificat în scopuri de TVA înainte de utilizarea respectivelor bunuri pentru activitatea sa supusă la plata acestor taxe.

Astfel, în temeiul articolului 178 litera (a) din Directiva 2006/112, exercitarea dreptului de deducere în temeiul articolului 168 litera (a) din aceasta, în ceea ce privește livrarea de bunuri sau prestarea de servicii, este supusă unei singure condiții de formă care privește deținerea de către persoana impozabilă a unei facturi emise în conformitate cu articolele 220-236 și 238-240 din această directivă. Desigur, persoanele impozabile au de asemenea obligația de a declara când încep, când își modifică sau când încetează activitățile, conform măsurilor adoptate în acest scop de statele membre, și aceasta în temeiul articolului 213 din Directiva 2006/112. Cu toate acestea, o asemenea dispoziție nu permite în niciun caz statelor membre, în cazul neprezentării unei declarații, să raporteze exercitarea dreptului de deducere până la începutul efectiv al realizării obișnuite a operațiunilor taxate sau să priveze persoana impozabilă de exercitarea acestui drept. În plus, măsurile pe care statele membre au posibilitatea să le adopte în temeiul articolului 273 din Directiva 2006/112 în vederea colectării în mod corect a taxei și a prevenirii evaziunii fiscale nu trebuie să

depășească ceea ce este necesar pentru atingerea unor astfel de obiective și nu trebuie să pericliteze neutralitatea taxei pe valoarea adăugată. În consecință, identificarea prevăzută la articolul 214 din Directiva 2006/112, ca și obligațiile prevăzute la articolul 213 din aceasta din urmă, nu este un act generator al unui drept de deducere, care ia naștere în momentul în care taxa deductibilă devine exigibilă, ci constituie o cerință de formă în scopul controlului. Prin urmare, o

persoană plătitoare de taxă pe valoarea adăugată nu poate fi împiedicată să își exercite dreptul de deducere pentru motivul că nu este identificată în scopuri de TVA înainte de a utiliza bunurile dobândite în cadrul activității sale taxate.

(a se vedea punctele 47-51 și 54 și dispozitivul)